

FRED OG FRIHET

nr. 3/2021 | Nyhetsbrev fra IKFF/WILPF Norge

WILPF-leder i Afghanistan, Jamila Afghani, i Norge

Av Elin Fossen

Jamila Afghani er en anerkjent kvinnesaksforkjemper fra Afghanistan. Hun har i mange år kjempet for kvinners rettigheter og utdanning i hjemlandet. Hun er blant annet grunnlegger og leder av organisasjonen Noor Educational and Capacity Development Organization (NECDO), som jobber for utdanning blant afghanske kvinner. Hun er også leder av IKFFs søsterorganisasjon i Afghanistan. Jamila Afghani kom til Norge i slutten av august som kvoteflyktning.

Som en kjent kvinnesaksforkjemper var Afghani redd for hva som kunne skje med henne og andre menneskerettighetsaktivister, da Taliban igjen tok makten i august i år. Hun følte seg ikke trygg og forsøkte flere ganger å komme seg inn på flyplassen i Kabul for å flykte fra landet. Med hjelp fra blant andre Women's International League For Peace & Freedom (WILPF) og den norske ambassadøren, klarte hun til slutt å flykte. Afghani forteller i en samtale med WILPF' internasjonale sekretariat, om sine skremmende erfaringer rundt flukten.

For jenters og kvinners aktive deltakelse

I 2001 grunnla Afghani NECDO, med mål om å gi flere kvinner og barn utdanning. NECDO underviser også i tegnspråk, og har klasser om konfliktløsning og kjønnsproblemer. NECDO er kjent for å skape innovative måter å nå ut til kvinner og jenter på. For eksempel opprettet NECDO et bibliotek for jenter, men de rekrutterte gutter til å ta med jentene for å besøke biblioteket, og tildelte priser til guttene for hver femte jente de tok med. Afghani har også arbeidet mye med å forebygge vold mot kvinner og har direkte utfordret oppfatningen om at islam støtter vold mot kvinner.

Samtaler bedre enn bombing

Under borgerkrigen i Afghanistan på 1990-tallet, som fulgte etter Sovjets tilbaketrekning, måtte Afghani flykte til Pakistan. Hun flyktet igjen til Pakistan under Taliban-styret som fulgte etter borgerkrigen. I Pakistan jobbet hun som sosialarbeider blant afghanske flyktninger, og hun hjalp kvinner med å lære å lese

Jamila Afghani. Foto: Elke Wetzig

gjennom Koranens utdanningsklasser.

Afghani befant seg i Peshawar i Pakistan da USA planla sitt angrep på Afghanistan i 2001. Hun forteller til Klassekampen (11.9.2021) at hun den gang skrev en artikkel hvor hun oppfordret USA om ikke å bombe, men heller inngå forhandlinger med Taliban for å få til en fredelig løsning. Det ville være bedre å snakke enn å «bombe og bryte ned statssystemet».

Skjørt prosjekt

Etter Talibans fall vendte Afghani tilbake til Afghanistan og det var nå hun startet organisasjonen NECDO. Hun kom til et Afghanistan i ruiner og hvor alt hadde kollapset. Hamid Karzai ble utpekt til Afghanistans nye leder i en regjering med politikere som ikke var kvalifiserte. Store pengesummer ble pumpet inn i landet som la grunnlag for korrupsjon. Taliban ble utestengt fra alle forhandlinger. Allerede da skjønte Afghani at dette prosjektet var skjørt. Som kvinne merket Afghani at hun nå i større grad ble lyttet til, og hun tok aktivt del i gjenoppbyggingen av samfunnet. Større frihet for kvinner var jo et av prosjektene til vesten, som også bidro til å legitimere invasjonen.

Afghani fikk i august bekreftet sin oppfatning om hvor skjørt dette vestligstøttede styret egentlig var, da Taliban raskt gjenerobret makten i landet. Talibans gjenerobring skjedde så fort og med så liten motstand at det både overrasket og sjokkerte en hel verden.

Afghanistan trenger hjelp, ikke en kald skulder

I et møte med Jamila Afghani på Litteraturhuset i Oslo onsdag 8. september, arrangert av Afghanistankomiteen sammen med Christan Michelsen instituttet, Fredsforskningsinstituttet i Oslo og Nansen Fredssenter, uttrykte Afghani igjen stor bekymring for Afghanistans framtid. Hun mener det er svært viktig at det internasjonale samfunnet forholder seg til realitetene, at det er Taliban som nå har makten og er styrket etter sin raske seier. Det er viktig at det internasjonale samfunnet, organisasjoner, regjeringer med sine hjelpeorganisasjoner ikke vender ryggen til Afghanistan. Landet er fattig og trenger bistand, ikke minst til å kunne opprettholde basistjenester for folk, og for å unngå større lidelser. Det er også avgjørende at samfunnsinstitusjoner og infrastrukturen ikke bryter sammen.

Taliban vil trenge tid til å konsolidere sin makt og få kontroll over alle sine styrker, og denne tiden bør vi gi dem, mener Afghani. Det er viktig å ikke presse eller isolere Taliban til fordel for andre grupper, fordi det igjen

kan utvikle seg til en ny borgerkrig. Det er viktig å jobbe for sameksistens og samarbeid mellom ulike folkegrupper i samfunnet. Afghani minner om at det er rundt 36 millioner afghanere som ikke kan flykte og som derfor er nødt til å bli i Afghanistan og leve under Taliban.

Taliban har etter Afghanis mening vist seg mer kompromissvillige og mindre voldelige enn før. Hun velger derfor å være avventende og håper at Taliban faktisk har forandret seg og at denne tilsynelatende nye holdningen vil vare. Dette har også noe å gjøre med at Afghanistan har forandret seg på de 20 årene som har gått siden Taliban sist satt med makten. Men hun understreker viktigheten av å stille krav til Taliban om å respektere menneskerettigheter, kvinnerettigheter og internasjonal lov og rett.

Les mer om flukten til Afghani, <https://www.wilpf.org/every-bit-of-dignity-we-had-was-shattered/>

Hør intervju med Afghani på TV2, <https://www.tv2.no/a/14191662>

LEDER

Amerikanske bombefly og basar på norsk jord.

For småstaten Norge er det viktig å ha eit godt tilhøve til vår store nabo i aust. Derfor vedtok regjeringa Gerhardsen «baseerklæringa» etter at Norge hadde gått inn i NATO i 1949. Ein ville ikkje provosera Sovjet, så det vart bestemt at ein ikkje ville tillata utanlandske militære basar og atomvåpen i landet i fredstid. Dessutan var det militære nærværet relativt lite i Finnmark. Denne politikken vart følgt av skiftande regjeringar under den (første) kalde krigen. Dagens regjering vil ha oss til å tru at desse prinsippa gjeld ennå. Men dei er blitt avvikla «i det stille» utan offentleg debatt.

Den 22. februar 2021 vart fire amerikanske B-1B Lancers bombefly utplasserte på Ørlandet flystasjon. Flya skal utstyrast med langtrekkande missilar, som nok kan nå Kola-halvøya.

Russlands reaksjon var – ikkje uventa – svært negativ og trugande. Med oftare militærøvingar frå NATO-land, atomdrivne ubåtar og auka militær aktivitet i nord har også Russland auka sin aktivitet. Tormod Heier, oberst og professor på Forsvarshøgskolen, meiner dette kan føra til farlege situasjonar fordi ein kan mistolka fienden.

Nå er det lagt fram forslag til ny forsvarsavtale mellom USA og Norge. USA tok initiativet og presenterte ein ferdig «mal» til avtaletekst. Avtaleforslaget vart presentert av utanriksministeren og forsvarsministeren, og Bakke-Jensen er frimodig nok til å hevda at forslaget er i samsvar med basepolitikken me har hatt sidan 1949. På fire «omforente områder» skal USA kunna investera

og byggja ut infrastruktur, for lettare å ta imot amerikanske soldatar. Dette gjeld flybasane Rygge, Evenes og Sola, i tillegg til sjøforsvarets logistikkbase i Ramsund. I eit innlegg i Rogalands Avis 3. juni skriv forsvarsministeren at avtala heller ikkje er eit brot med Grunnlova. Tvert imot er det «viktig for norsk sikkerhet og norske interesser» når ein legg betre til rette for amerikansk militær aktivitet i Norge!

USA sine investeringar skal vera norsk eigedom heiter det, men USA skal ha bruksretten, og bruken skal skje i respekt for norsk suverenitet. Litt av ei floke! Spørsmåla reiser seg: Kva er ein base? Kva betyr suverenitet? Kva er eigedomsrett utan bruksrett? For folk med vanleg sunn fornuft er vel bruks- og råderett kjerna i eigedomsretten. Likeeins må norsk suverenitet bety at norske styresmakter bestemmer over bruken av sivile og militære ressursar i landet. Når amerikanarane skal ha bruksretten, får dei i praksis ein base der dei skal stå under amerikansk jurisdiksjon, ikkje norsk. Dette er vanleg på amerikanske basar rundt om i verda. Bakke-Jensen seier at partane (USA og Norge) skal ha konsultasjonar om bruken. Men me veit jo kven som er den sterke part her, så me kan tenkja vårt om korleis desse konsultasjonane blir.

Norges geografiske plassering og NATO-medlemskap gjer at me risikerer å bli slagmark i ein eventuell konflikt mellom USA og Russland, noko som er stadfesta av russiske styresmakter. Risikoen for dette vil auka med planane i dette forslaget. Stortinget bør derfor seia nei til ein slik avtale.

- Ingegerd Austbø

DIKT til oppmuntring

Matteus 17.20. **De umulige.**

Av Gunnar Magne Roalkvam

*Der e nok av di som seie om og men,
Men alt for få som seie: kom igjen!
Der e nok av di som veie for og mod
Heilt te di drokne i sitt eget rod.*

*Men her komme me, di umulige
Hånd i hånd med di utrolige,
ikkje sei ka me ska, ikkje sei ka me må,
For me ska få te det utroliga,
Og me må gjørr det umuliga.*

*Der e nok av di som ikkje forstår
At di snakke seg ihel mens tiå går.
Der e nok av di så ikkje tror før di ser,
og som ikkje reagere før tage ramle ner.*

*Der e nok av di så telle på tal
Og får sannhed ud som sum med desimal.
Der e nok av di så ikkje syns det e lett
Så bare riste på håve når di ikkje vett.*

*Men her komme me, di umulige
Hånd i hånd med di utrolige,
Ikkje sei ka me ska, ikkje sei ka me må,
For me ska få te det utroliga,
Og me må gjørr det umuliga.*

Gunnar Magne Roalkvam.
Foto: Fredrik Refvem, Stavanger Aftenblad

Gunnar Magne Roalkvam er frå Stavanger og har skrive «De umulige», eller Matteus 17.20.

Han er pensjonert lektor i samfunnsfag, og gav ut Diktsamlinga «Samfunnsvafler» i 1981 og nokre år seinare «Snøkløkker». Tittelen på samlinga forklarar han slik: «Det e vanskelig å forstå kossen snøkløkkene kan voksa fram så tidlig på året, når alt e så kaldt. Men sjøl om det e nesten utroligt, e det åbenbart ikkje umuligt! Sånn e det med menneskene og. Hvis me vil, kan me gjørr det så virke utroligt. Hvis me må, kan me gjørr det så synes umuligt.»

Roalkvam skriv på dialekt. Gunnar M. Roalkvam vil og vera kjent som tekstforfattar for visegrupper og rockeband i Rogaland. Han har også samarbeidd med IKFF i Sandnes, som ordstyrar og opplesar på valgmøte for ungdom.

<<FREDSNASJONEN>>

Av Ingegerd Austbø

Eit 32 siders vedlegg til Ny tid (3. juni 2021: <https://www.nytid.no/kategori/fredsnasjonen/>.) i juni har tittelen «Fredsnasjonen». Redaktør for vedlegget er Alexander Harang, og Inger Hovstein Kviseth er assisterande redaktør. Målet med «Fredsnasjonen» er folkeopplysning og å bidra til eit fornya og

konstruktivt fredspolitisk ordskifte. I denne artikkelen tek Ingegerd Austbø, IKFF Sandnes, for seg noe av innhaldet.

Fleire artiklar tek for seg norsk våpeneksport. I 2005 erklærte statsminister Kjell Magne Bondevik Norge som «fredsnasjon». Men i 2020 kom Norge på 17. plass på Global Peace Index p.g.a. stor våpeneksport. Etter

krigen var norsk våpenindustri innretta mot det norske militæret, men frå og med 1990-talet og globaliseringa er vår våpenindustri blitt internasjonal og integrert med andre lands industri. I dag får norsk våpenindustri 75% av inntektene frå eksport.

Me får ofte høyra at Norge har verdas strengaste reglar for våpeneksport. Men det viser seg at reglane slett ikkje blir følgde alltid. Såleis har Riksrevisjonen kome med skarp kritikk mot tolletaten og PST, men spesielt mot UD, som gir lisens til våpeneksport. Aftenposten har avslørt «tvilsam» eksport til Dei Arabiske Emirata.

Regjeringa la i mars 2021 fram ein ny strategi for våpenindustrien. Der blir det skissert eit opplegg for eit norsk «Militær-industrielt kompleks». Målet er tett samarbeid mellom forsvaret, våpenprodusentar og våpenutviklarar. Det blir peika på at våpenindustrien er viktig p.g.a. arbeidsplassane (5000 i Norge, 2000 i utlandet) og p.g.a. eksporten. Derfor vil regjeringa auka subsidieringa til denne industrien og arbeida meir effektivt for å auka eksporten.

Forslaget til ny forsvarsavtale mellom Norge og USA blir i ulik grad tatt opp i fleire artiklar. Avtalen, som kritikarar gjerne kallar «base-avtalen», må vedtakast av Stortinget. I eit intervju hevdar Geir Hem i Stopp NATO at avtalen inneber «reell suverenitetsavståelse», og at Norge i enda større grad blir underlagt dei militær-strategiske interessene til USA. Sjølv om dette er ein bilateral avtale,

er her sterke koplingar til NATO, ved at NATO-reglar er tatt inn i avtalen. Stopp NATO er spesielt opptatt av NATO sin aggressivitet og den farlege moderniseringa av atomvåpna. Hem legg også stor vekt på militærets negative konsekvensar for klima og miljø.

I eit interessant intervju med Asle Toje uttrykker også han bekymring for at den norske basepolitikken er svekka. Toje er ein fritt-tenkande konservativ forskar og kommentator. Han er sterkt opptatt av nedrustingsspørsmål, spesielt atomvåpen. Folk på høgresida i politikken vart forskrekka då han sa ja til å vera med i Nei til atomvåpen sitt fagråd. Men Toje hevdar at spørsmål om nedrusting og fred bør vera heva over partiskilje. Det trengst ei sterkt folkeleg mobilisering mot atomvåpen, slik som for klima og miljø. Han snakkar om NATOs avtale om europeiske land skal ha fly som kan bera atomvåpen. Rapportar frå Bundestag tyder på at Tyskland nå vil kjøpa fly utan slik kapasitet. Dette vil i så fall bety at Tyskland ikkje lenger vil lagra atomvåpen, og Toje fryktar at USA vil leggja stort press på Norge for å overta denne oppgåva. Dei nye F-35-flya kan lett endrast slik at dei kan bera atomvåpen. Dessutan kan den nye baseavtalen føra til at USA utplasserer atomvåpen på norsk jord. Det er derfor viktig at Norge engasjerer seg i multilateralt nedrustingsarbeid, hevdar han.

Du kan lese hele artikkelen til Austbø på <https://www.ikff.no/fredsnaasjonen/>.

Valgkampens “glemte” saker!

Av Inger Karin Røe Ødegård, avd. IKFF Innlandet

Inger Karin Røe Ødegård

Stortingsvalget 2021 er nettopp avsluttet etter flere uker med valgdebatter i alle kanaler. Miljø- og klima har vært ett av de høyest prioriterte tema, og de fleste partiene har kappes om å være den mest aktive i kampen mot miljø- og klimaødeleggelsene. Med varierende presisjonsgrad har vi fått presentert «tall og tegn» for deres mål og tiltak mht hvordan utfordringene skal løses. F.eks formaner de oss til å spise mindre

kjøtt, fly sjeldnere, si nei til leting etter mer olje, kutte virksomhet i petroleumsindustrien, osv, osv. Ikke vanskelig å nikke anerkjennende til disse rådene. MEN hva med utslippsverstingen MILITÆRET som står for ca halvparten av CO2-utslippene? Ingen av partiene har nevnt dette i sin valgkampargumentasjon, ei heller de som har svart bekreftende på IKFFs spørsmål om de mener militære utslipp bør inn i nasjonalt klima- og miljøregnskap (MDG, SV, Rødt, V og KrF). HVORFOR?

I NRKs valgsending på mandager, tirsdager og onsdager

ble partilederne i tur og orden spurt ut om sitt partiprogram. På slutten av sendingen ble vi seere invitert til å stille spørsmål via Instagram eller Snapchat. Undertegnede benyttet anledningen til å sende inn spørsmål til hver av partilederne om hva de mener om ansvaret også militæret må ha i aktiv innsats for reduksjon av CO2-utslipp. Jeg fikk svar fra NRK om mottatt spørsmål, MEN ingen av de intervjuede partilederne ble utfordret av programlederen til å svare.

Er militæret «fredet» for samfunnsansvar på klima-området?

Spørsmålet er også berettiget i forhold til enda et tema som ble helt utelatt i valgdebattene: Baseavtalen som Solbergregjeringen har inngått med USA. Denne avtalen vil binde Norge enda sterkere til USAs militære maktspill og stormaktrivalisering, øke den internasjonale spenningen og forverre ytterligere et spent naboforhold til Russland.

Hvorfor ble også dette et ikke-tema i valgdebatten?

Jeg mener det er ekstremt viktig at vi i IKFF – så vel enkeltmedlem som organisasjon, må stå på i samfunnsdebatten framover for å få et svar på dette.

‘De verdiene IKFF representerer, er viktige’

Her forteller Anne Berit Skeie om hvordan hun fikk Kvinneligaen inn med morsmelken.

Ingeborg Lyche var mor til Anne Berit Skeie. Hun bor i Sand i Suldal, og deltar i IKFF-avdelingen i Sandnes. Johanne Gripsrud var mor til Gro Eriksen, leder av IKFFs avdeling i Sandnes.

Moren min, Ingeborg Lyche, hadde mange jern i ilden i tillegg til jobben i årene etter krigen, men hva de gikk ut på, brød jeg meg ikke så mye om. Men jeg husker hun «... skulle på møte i Kvinneligaen.», og minnet om det lille bladet foran speilet i entreen er tydelig. Kanskje er det derfor jeg så gjerne vil ha en trykksak i posten og ikke nettavis. Internasjonal Kvinneliga for Fred og Frihet må ha vært viktig for mor; hun var leder en periode også, men jeg har ingen klare minner om at hun snakket om hva organisasjonen stod

for, eller om hva de gjorde på møtene sine. Ikke kan jeg huske at hun noen gang forklarte eller preket pasifisme og nedrustning. Men hun snakket om sin venn Sigrid Helliesen Lund og kvekerne, og hun må ha fortalt om Bertha von Suttner og *Ned med våpnene*, for jeg husker at jeg i mange år hadde dårlig samvittighet, fordi det tok så lang tid før jeg leste den. OG hun fortalte om Vera Brittons *Testament of Youth* og første verdenskrig.

Mor var fire år da den brøt ut, og jeg var fire år 9. april 1940, og jeg husket hun snakket om det da vår datter, Guro nærmet seg fire år i 1964. Det er som jeg alltid har visst, nesten via osmose, at de verdiene IKFF representerer er viktige og riktige, og det var nok mor

og hennes engasjement i Kvinneligaen som fikk meg til å vite med sikkerhet fra ti-årsalder og til i dag, at krig og våpen ikke er en løsning på verken små eller store konflikter.

Stundene rundt middagsbordet hjemme var morsomme og hyggelige med samtaler både om hverdagens små og verdens store begivenheter, men jeg husker tydelig den litt ampre stemningen ved bordet 1947-48. Mor og far var uenige om Atlanterhavspakten. Om det var Kvinneligaen som var årsak til at mor var mot, vet jeg jo ikke. Men at hun og far var uenige, det vet jeg, og denne gangen var jeg enig med mor.

Etter hvert ble mors yrkesliv mer og mer travelt, og med min barndom ble også IKFF borte. Men aldri min tro på at internasjonale konflikter må løses på annen måte enn ved vold og våpen, og jeg har deltatt med iver i enhver diskusjon om fredsarbeid og nedrustning og det militæres utilstrekkelighet. Som lærer ble, og blir jeg fremdeles, både opprørt og forundret over kravet til tenåringer, fulle av følelser og hormoner: de skal beherske seg og lære seg å løse konflikter gjennom fornuft og samtaler, mens det samme kravet til voksne, med både utdanning og erfaring, blir sett på som naivt og urealistisk.

Så, en gang i slutten av 1980-årene, kom lykketreffet. Skoledirektøren i Rogaland laget en kursrekke, og hvem treffer jeg der? Gro Eriksen, i dag leder av Sandnesavdelingen av IKFF, og som meg hadde hun fått Kvinneligaen inn med morsmelken fra sin mor, Johanne Gripsrud. Jeg fikk bli medlem av Sandnesavdelingen av IKFF og endelig oppleve og erfare hvordan det er på «... møte i Kvinneligaen.». Som mor fikk jeg kjenne hvor godt og inspirerende det er å være sammen med beslektede sjeler i troen på at fredsarbeid nytter.

Ingeborg Lyche (1910-1990) var Norsk kulturråds direktør de første 11 årene etter etableringen i 1966. Hun ble på den tiden en nasjonal kulturkjendis og selve symbolet på Norsk Kulturråd (*Store norske leksikon*).

I to år, fra 1949-1951, var Ingeborg Lyche leder i IKFF. Perioden fra 1947-1953 var en tøff tid for IKFF, da startet den kalde krigen, Norge ble medlem av NATO, og beredskapslovene ble vedtatt. IKFF gikk mot at

Norge skulle bli medlem av NATO og ble beskyldt for å gå kommunistenes ærend. Ingeborg Lyche svarte: «Vår aksjon mot A-pakten i fjor ble ikke ført etter kommunistiske direktiver. Vi presiserer igjen at vi er og var motstandere av pakten fordi vi er motstandere av enhver militær pakt, fra hvilken side den enn tilbys. Vår motstand ville selvsagt være den samme om en forsvarspakt var tilbudt fra Sovjet-Samveldet» (*Fred og Frihet nr. 3/1950*).

Johanne Skog Gripsrud (1916-2016) var en nestor i norsk fredsbevegelse og en drivkraft i fredsarbeidet i Rogaland. Hun var redaktør for IKFFs tidsskrift *Fred og Frihet* i 12 år, og blant mange oppgaver fikk hun laget en vandretstilling om internasjonalt kvinnefredsarbeid, som ble vist i byer over hele landet - sist i samband med IKFFs 100-årsjubileum i 2015.

Bildet er fra landsmøtet i 2014. Da var Johanne 98 år.

NYTT FRA IKFF OG LOKALLAGENE

Litt nytt fra IKFF Sandnes lokallag

I leserbrevet «Norge i skvis mellom USA og Russland», publisert i *Aftenbladet* 29. mai, diskuterer Ingegerd Austbø Norges medlemskap i NATO i forhold til «vår store nabo i aust». Leserbrevet finner du her: <https://www.aftenbladet.no/meninger/debatt/i/mBAapp/norge-i-skvis-mellom-usa-og-russland>.

Aktivitetsnivået i IKFF avd Sandnes har fremdeles og dessverre vært preget av koronapandemien denne våren. Vi har likevel holdt kontakten innad pr telefon og e-post og dessuten hatt noen fysiske møter. Om enn på «lavbluss».

«I anledning flyktningdagen 20. juni, skrev IKFF-medlem i Sandnes, Heidi Bjerga, sammen med en partifelle i SV, Vidar Ekehaug, et innlegg i *Sandnesposten* om flyktningkrisen. «Vi må rive murene». De minner oss om hvilket kollektivt ansvar det internasjonale samfunnet har

for flyktninger. Det er 70 år siden FNs flyktningkonvensjon ble vedtatt, og den er stadig like viktig! Flyktningkrisa er større enn noensinne, men Europa bygger høye murer for å holde flyktninger ute! Tall fra FN i 2019 viser at 2/3 av flyktningene oppholder seg i land der de har begrensa tilgang til bevegelsesfrihet, og til arbeidsmarkedet, og der kun 63% av barna hadde tilgang til skole.

Pandemien har nok bare gjort dette verre. Bjerga og Ekehaug skriver: «Hvis vi skal få en helhetlig, human og langsiktig flyktningpolitikk, må Norge bidra mer både gjennom FNs kvoteflyktningsordning og på andre måter».

Et viktig mål IKFF har satt seg, er å arbeide for «human flyktningpolitikk og trygg migrasjon» under punkt 3: Feministisk perspektiv på fred. Derfor må vi ta ansvar for at asylsøkere blir behandlet på en verdig måte i nærområdet vårt. Flyktningmottak blir lagt ned, flyktningfamilier blir delt og sendt til ulike deler av landet, selv om kommunene gjerne vil ta imot flere flyktninger!

Det er her enkeltmennesker, også IKFF-medlemmer, kan bidra med «brobygging» og hjelp. Utviklingen vi ser i Danmark, og som flere partier i Norge støtter, må stoppes. Hvor er humaniteten og solidariteten vår blitt av når asylsøkere skal sendes tilbake til et såkalt tredjeland, for å få søknaden sin behandlet? Vi får håpe at en ny regjering også kan presentere en mer human flyktningpolitikk!»

Gro Eriksen

Aldri meir Hiroshima og Nagasaki

Av Ingegerd Austbø og Gro Eriksen

6. august 1945 sleppte USA atombomba «Little Boy» over Hiroshima. 9. august sleppte dei «Fat Man» over Nagasaki. 135 000 menneske døydde som direkte konsekvens av bombinga (brannskader, stråling). Over tid døydde dobbelt så mange av radioaktiviteten, som dei fekk i seg gjennom mat, drikke, luft og stråling.

Ordføreren i Hiroshima heldt i 2018 ein tale der han skildra kva som skjedde då atombomba «Little Boy» fall

«Little Boy»

over byen 6. august 1945.

«Det er mandag morgon. Sommarsola lyser alt sterkt når Hiroshima vaknar til ein ny dag. Klokka 8:25 kjem eit blendande lysglimt. Ein ball av eld på meir enn ein million grader Celcius slepper ut intens stråling og varme, og så – eit forferdeleg smell. Under den rullande sopp-skya blir uskuldige liv blåste ut og byen utsletta. «Eg er så varm! Det drep meg!» Under dei samanraste husa ropar ungar på mødrene sine. «Vatn! Ver så snill! Vatn!» folk stønnar og klynkar i dødsangst. I stanken frå brennande menneske vandrar offera rundt som spøkelse, med rødt skinn som flassar av. Svart regn fell over alt.»

Ingen atommakter har signert

Trass i dei forferdelege konsekvensane av atombombene, spelar atomvåpen i dag ei viktig rolle i rivaliseringa mellom stormaktene. I 1970 vedtok FN Ikkje-spreiings-avtalen (NPT) men den og andre avtalar (t.d. START) har ikkje fjerna atomvåpna. I følge SIPRI (Fredsforskningsinstituttet i Stockholm) finst det i dag 13 400 atomvåpen i verda. USA og Russland står for 90% av desse. Alle atomvåpenstatane satsar på modernisering av våpna, noko som senkar terskelen for å ta dei i bruk. Sjølv i korona-året 2020 auka pengebruken til atomvåpen. Totalt vart det brukt 72.6 milliardar dollar, 137 millionar i minuttet!

Sivilsamfunnet pushar på politikarane for å få avskaffa atomvåpna. Ordføraren i Hiroshima starta i 1982 Ordførarar for fred, eit globalt nettverk av ordførarar/kommunar som vil ha forhandlingar om å fjerna atomvåpen. Fleire norske kommunar har slutta seg til, m.a. Sandnes.

ICAN, den internasjonale kampanjen for å forby atomvåpen, vart stifta i 2007. 7. juli 2017 vedtok 122 land FN-traktaten TPNW, som forbyr atomvåpen, og 10. desember same år mottok ICAN Nobels fredspris. 22. januar 2021 vart traktaten internasjonal lov, 90 dagar etter at 50 land hadde ratifisert den. Så langt har ingen atommakter signert avtalen, men di fleire land som signerer, di større blir det moralske og politiske presset mot dei.

Dette er et utdrag av et leserinnlegg i *Sandnesposten* 5. august i år og ligger på IKFFs hjemmesider, <https://www.ikff.no/ikff-i-mediene/>

Støttemarkeringen for Palestina 20. mai 2021

Appell av IKFF Stavanger

Kvinneligaens internasjonale styre, med kontorer i New York, Geneve, London og avdelinger i 40 land jobber kontinuerlig for fred og frihet i Palestina. Det er blant annet sendt en uttalelse til de israelske myndighetene, det internasjonale samfunnet, internasjonale organisasjoner, aktivister og aktivistorganisasjoner. Kvinneligaen stiller seg solidarisk med det palestinske folket i møte med **systematisk undertrykkelse**: landtyveri, vold og brudd på grunnleggende menneskerettigheter.

Israel og israelske bosettere har **ikke juridisk krav** på det okkuperte Øst-Jerusalem, som er palestinsk land, anerkjent av FN og det internasjonale samfunnet. Som okkupasjonsmakt har Israel juridiske forpliktelser etter internasjonal humanitær rett og internasjonal strafferett. Internasjonal lov kriminaliserer all form for kollektiv straff og tvangsflytting av enkeltpersoner og samfunn i okkuperte befolkninger. Israel har konsekvent

unnlatt å overholde disse forpliktelsene, og må stilles til ansvar av FN og det internasjonale samfunnet.

IKFF oppfordrer de israelske myndighetene til å:

- Avslutte etnisk fordriving av palestinere, ulovlig bosetteraktivitet i de palestinske territoriene og annektering av palestinsk land.
- Avslutte bruken av vold mot palestinske demonstranter i Jerusalem og i de okkuperte palestinske territoriene.
- Stoppe de vilkårlige arrestasjoner av demonstranter og aktivister i Jerusalem og i de okkuperte områdene, og løslate alle personer som er vilkårlig arrestert.
- Stoppe den kollektive straffen av folket i Gaza og avslutte bruken av uforholdsmessig vold og eksplosive våpen i sivilbefolkede områder.

Vi ber også om øyeblikkelig slutt på den økende volden fra bosettere, politivolden og de vilkårlige angrepene på sivile på Gazastripen. Vi fordømmer all skyting mot sivile og bruk av eksplosive våpen i sivile områder – fra alle parter. Under internasjonal lov har både israelske styrker og palestinske militante grupper ansvar for å beskytte sivile. Vi oppfordrer det internasjonale samfunnet til å ta

et fast standpunkt mot de kontinuerlige krenkelsene som Israel utøver.

Det internasjonale samfunnet må støtte internasjonal rettferd, som ICC - etterforskning av situasjonen i Palestina; økonomiske sanksjoner mot Israel, og innføre en våpenembargo mot Israel.

Nytt nasjonalt nettverk

IKFF har etablert eit nettverk der vi utvekslar idear, tankar og informerer kvarandre om kva vi held på med på desse tre områda:

- Fremme kvinneperspektiv på krig, konflikt og fredsløysingar i lys av FNs resolusjon 1325.
- Arbeide for human flyktningpolitikk og trygg migrasjon
- Fremme solidaritet med kvinner som lever i krigs- og konfliktområder eller som opplever vald og undertrykking.

Dette er sentrale spørsmål i område 3 i den nasjonale arbeidsplanen 'Feministisk perspektiv på fred', som IKFF vedtok på landsmøtet i april i år. Overordna mål for dette arbeidet er: WILPF tar opp kjønnsdiskriminering og arbeider for rettferdighet og menneskerettigheter for alle som en forutsetning for fred og konfliktforebygging lokalt og globalt. Vi arbeider med kvinneperspektiv på krig, konflikt og fredsløysingar på bakgrunn av FN-resolusjon 1325. Vi arbeider for human flyktningpolitikk og trygg migrasjon med spesiell vekt på kvinner som flyktningar. I krig og på flukt er kvinner både offer og ressurs. Begge perspektiver er sentrale i vårt arbeid.

På møtet i det nye nettverket i juni, var dette nokre av dei sakene vi utveksla informasjon om:

Nei til vald mot kvinner

IKFF vil delta i arrangement 25. november. IKFF Stavanger er kvart år med på arrangement saman med Ottar m.fl. På Hamar er IKFF med på eit årvisst arrangement der fleire organisasjonar i FOKUS-paraplyen er med, m.a. soroptimistane. I år er det gjort avtale med eit forteljarteater (temaet er trafficking), og forestillinga vil og bli vist i den vidaregåande skulen. IKFF i Oslo-Viken vil, i kontakt og samarbeid med andre organisasjonar, arbeide for å få til arrangement i Oslo, og også andre stader i Oslo-Vikenområdet.

Vi vil bruke 8.mars og 1.mai til å synleggjere krav knytta til FN-resolusjonen 1325 Kvinner, fred og tryggleik.

Human flyktningpolitikk

Vi hadde seminar på Arendalsveka om 'Human flyktningpolitikk – amnesti for papirløse flyktningar'. Yemane Tesferi frå Eritrea døde på mottak på Bømlo 8.januar 2016 etter 25 år på asylmottak. Yemanedagen er i ferd med å bli ein dag for krav om gjenreise av humanitet i norsk asyl- og flyktningpolitikk. IKFF deltek i dette arbeidet.

Audgunn Oltedal

Prosjekt Rekruttering

Bli medlem i IKFF

Sjå deg rundt i ditt kontaktnett og spør kjente om dei vil bli medlem.

-Eg har ikkje tid til å engasjere meg, er kanskje svaret du får.

Sei då:

-Bli medlem likevel. Å bli medlem er i seg sjølv ei aktiv handling. IKFF – tilliks med andre organisasjonar som er kritiske til deler av norsk politikk – får i dag mindre offentlig støtte enn før.

Blir vi fleire medlemmer, blir vi betre i stand til å jobbe for desse sakene:

Kreve nedrustning. Kreve at Noreg underteknar FNs forbod mot atomvåpen. Kreve at militærets fotavtrykk må med i klimarekneskapet. Ved å bli medlem støttar du arbeidet mot vald mot kvinner, og krav om at kvinner må med i fredsprosessar. Krig jagar menneske på flukt, vi krev human flyktningpolitikk og trygg migrasjon.

På landsmøtet i april 2021 sette IKFF i gang «Prosjekt Rekruttering», - eit tre-årig arbeid for å få fleire

medlemmer i IKFF, og verksemd i dei deler av landet der IKFF i dag ikkje har organisert arbeid.

Har du idear, tips, synspunkt, ta kontakt med prosjektgruppa. Med der er:

Audgunn Oltedal, audgunno@gmail.com;
Lispet Kristiansen, lispetk@hotmail.com;
Hilde Solberg, solberghilde@outlook.com;
Marianne Sælen, mariannesaelen@outlook.com;
Eli Hammer Eide, elihammereide@gmail.com.

Audgunn Oltedal

IKFF trenger nye, og yngre medlemmer!

Vi som har vært medlemmer i mange år, for meg snart 50, har ingen grunn til å melde oss ut! Tvert imot! Det er viktig å motivere flere kvinner til å engasjere seg i samfunnet, både lokalt, nasjonalt og internasjonalt. I et demokratisk land har vi virkelig mulighet til å la vår stemme bli hørt!

Selv om avisene ikke alltid gir spalteplass til fredsinnlegg, så har nettet plass til det meste. Men viktigst er det kanskje å møte mennesker ansikt til ansikt? Et ark fra Bestemødre for fred eller en løpeseddel fra

IKFF kan åpne for samtaler og utveksling av tanker. Våre lokale treffsteder i handlegata viser at mange er bekymret både for atomvåpen, NATOs utvidelse, flyktnings situasjon og klimaendringer. «Men hva kan vi gjøre? ...» En invitasjon til å bygge broer mellom mennesker i egen hjemby, til å møte andre samfunnsengasjerte, bli med i en studiering om våre fredsformødre eller skrive ned sin engstelse og protest i et avisinnlegg, kan være en inngang til IKFF.

Gro Eriksen

ARENDALSUKA 16.-20.- august 2021

IKFFs stand på Arendalsuka

Det følte som å hoppe fra 10-meteren, da det ble klart at Arendalsuka kunne gå som planlagt. Vi samlet sammen utstyret som skulle utgjøre IKFFs stand. Ville vi klare å sette opp partyteltet som vi hadde lånt av Bestemødrene – og ville det tåle vær og vind? Ville Annes lille gule bil «Aleksander VIII» romme telt, bord, stoler, faner, bannere og uendelige mengder med brosjyrer og trykksaker som skulle ned til Arendal? Ville plakater og materiell fra Bergen og Stavanger komme fram i tide?

Anne og Aleksander VIII klar til avgang fra Majorstuveien 39, Oslo.

Alt gikk helt strålende! IKFF og alle andre på årets Arendalsuka var begunstiget med solskinn, nesten ikke noe vind og masse hyggelige mennesker hver dag. Vi var heldige med tildelingen av standplass 104 som lå på torghjørnet foran kulturhuset/Rådhuset på Sam Eydes plass. Folk kom fra flere kanter, stoppet opp og myste mot det rare

navnet «WILPF-Norge Internasjonal Kvinneliga for Fred og Frihet». Dette var et flott utgangspunkt for å spørre om de ville vite mer om oss, om de ville skrive under på at Norge skulle slutte seg til FNs atomvåpenforbud, om de ville vite mer om hvorfor IKFF mener at kjernekraft ikke er løsning på klimakrisen (Fred og Frihet nr 1/2021 var populært blant skoleungdom), og for å gjøre PR for seminaret om mer human flyktningpolitikk som IKFF var med på å arrangere. Vi hadde som mål at vi skulle nå ut med hjertesakene våre på standen, og det gjorde vi. Vi kunne stadig notere navn på folk som ønsket å få mer informasjon om IKFF. Denne gode responsen var oppmuntrende og kunne gi grunnlag for å få til IKFF-aktiviteter på Sørlandet, som det blir spennende å følge opp.

Den flotte og meget sporty gjengen IKFF-damer som betjente standen i løpet av uka ble svært godt sammensveiset. For de aller fleste (prosjektleder inkludert) var dette den første gangen de var med på Arendalsuka, men erfaringen ga mersmak. Ikke minst var det givende å bli bedre kjent med hverandre og med folk fra andre lokalavdelinger - Oslo-Viken, Sandnes, Stavanger – i tillegg til Torunn fra Telemark og Tone fra Kongsberg. Nå skal vi gjøre en grundig evaluering og komme tilbake med et forslag til arbeidsplanen for 2022.

En stor takk til alle som var med og gjorde IKFFs deltakelse på Arendalsuka mulig og vellykket! Takk til avdelingene i Bergen og Stavanger som leverte plakater og materiell. En særlig takk til Anne, Lispet, Audgunn, Anndi og Tone, som sto for standen i første del av uka og

Berit, Torunn, Ingegerd, Tale, Elisabeth, Britt og Synnøve som utgjorde pulje 2.

Elisabeth Koren (Prosjektleder)

Krev human flyktningpolitikk og amnesti for papirlause flyktninger

Nytt amnesti som omfattar fleire må på plass, og politikarane må gjere vedtak som sikrar papirlause elementære menneskerettar. Desse krava var utgangspunktet for møtet som IKFF arrangerte i Arendalsveka saman med Rettferdighet i asylpolitikken (RIA) og Norges Kristne Råd, alle medlemmer av Asylpolitisk Forum.

fordi det å dra tilbake ikkje er noko alternativ, det er det aller verste som kan skje.

Pål Nesse, generalsekretær i NOAS, framheva kor taust det er i politikken om dei papirlause. Han etterlyste handling frå politikarane for å lette den situasjonen ureturnerbare lever i.

Stein Reinertsen, biskop i Kristiansand har over år møtt papirlause og sett den redsle og fortvilning dei lever med, og spurde: kva gjer det med oss som land å behandle menneske slik?

Rett til helsehjelp og arbeid

AUF-leiar Astrid V. Eide Hoem vektla i sitt innlegg kor viktig det er at frivillige organisasjonar tek opp situasjonen for papirlause og jobbar for å få denne saka opp på politikarane sin dagsorden. Astrid Hoem sa ho ville presse på i sitt parti for vedtak som kan betre situasjonen for ureturnerbare. Øvst på hennar liste sto desse to sakene; rett til helsehjelp for papirlause på line med andre, og rett til å arbeide.

Pål Nesse og Nasim Alimoradi. – Det er taust i valkampen om dei papirlause sin situasjon, det sa generalsekretær i NOAS, Pål Nesse. Nasim Almoradi (Mennesker i limbo) fortalde om livet på vent, om korleis det er å leve som papirlaus år etter år.

Astrid V. Eide Hoem og Gunhild Andersen. AUF-leiar Astrid V. Eide Hoem sa ho ville presse på i sitt parti for vedtak som kan betre situasjonen for papirlause. Her i samtale med Gunhild Andersen.

Mellom 30 og 40 personar var med på møtet i Frivillighetsteltet den 20. august, og 21 fylgde med på nett. Leiar i Antirasistisk senter, Rune Berglund Steen, styrte panelsamtalen med Nasim Alimoradi fra «Mennesker i limbo», Arne Viste, fra partiet Sentrum, Pål Nesse, generalsekretær i NOAS, Stein Reinertsen, biskop i Kristiansand, og leiar i AUF, Astrid V. Eide Hoem.

I 2015 starta Arne Viste bemanningsbyrået Plog for å gje ureturnerbare flyktningar arbeid. Saman med tidlegare biskop Gunnar Stålsett fekk han bot for å ha gitt arbeid til ureturnerbare. Arne Viste stilte i panelsamtalen for partiet Sentrum. Han vektla at Noreg må ta i mot langt fleire flyktningar kvart år enn det Noreg gjer i dag.

Også i europeisk samanheng er den norske asylpolitikken svært streng, sa Rune Berglund Steen. Han gav og eit riss av dei innstrammingane som er vedtatt siste åra, og som rammar papirlause hardt. Nasim Alimoradi, styremedlem i «Mennesker i limbo», las egne dikt og sette ord på kva det er å vere papirlaus. Han sa at livet som papirlaus var eit ille liv, det var eit liv på vent, men når papirlause blir verande i landet år etter år, er det

Audgunn Oltedal

Nordisk IKFF-møte i Gøteborg

Gøteborg IKFF-avdelingen i samarbeid med IKFF Sverige arrangerer det nordiske IKFF- møtet 22. - 24. oktober i år. IKFF har tradisjon for å arrangere fagseminar i tilknytning til det nordiske møtet. Slik blir det denne gangen også. Temaene for det nordiske møtet er:

- Opprustning og militariseringen i våre nordiske land. Hva betyr det at våre land øker militærbudsjettene? Hva skjer med opprustningen i Nordområdet? Hvordan kan vi vise til alternative konfliktløsningsmodeller?

- Militarismen og miljø. Hvordan påvirker økte antall militærøvelser miljøet?

- Atomvåpenforbudet. Hvordan skal vi arbeide videre for å få våre land/byer til å underskrive FN-konvensjonen for et forbud mot atomvåpen?

- Human flyktningpolitikk og trygg migrasjon. Hva er utfordringene og erfaringene fra flyktningarbeidet i de fire landene? Hvordan arbeider de ulike landene med Kvinner, fred og sikkerhet (FN-resolusjon 1325)?

- Hvor går WILPF videre? Temaer for og forberedelser til den internasjonale verdenskongressen i Brisbane, Australia, sommeren 2022.

IKFF Gøteborg <https://goteborg.ikff.se/>

IKFF Sverige <https://ikff.se/>

IKFF Gøteborg er medlem av en fredsplattform i Gøteborg <http://fredsam.se/> Fredsam vil avdekke en statue av Ingrid Segerstedt Wiberg, kjent IKFF-medlem, skribent og fredsaktivist den 24. oktober.

IKFF Gøteborg vil bestille et antall rom på et ungdomsherberge som ligger i nærheten til lokalene hvor møtet avholdes. Det vil også bli mulighet for privat overnatting hos IKFF-medlemmer i Gøteborg. IKFF Norge vil reise til Gøteborg.

Ta kontakt med Kari Nes på kari.nes@inn.no eller Berit Aasen på beritaasen@hotmail.com hvis du er interessert.

NABOER SOM VENNER - IKKE FIENDER

Seminar om forholdet mellom Russland og de nordiske landene

IKFF vil sammen med Bestemødre for fred og Fredslaget avholde et nytt seminar med nordiske og russiske fredsorganisasjoner. Det er to år siden sist.

Denne gangen vil seminaret fokusere på kontakt og samarbeid mellom de aktuelle landene.

Seminaret holdes fra fredag 12. til søndag 14. november

på Anker hotell i Oslo. I tilknytning til seminaret vil det være to åpne seminarer, fredag kl 13 om utfordringer av sikker lagring av atomavfall, og søndag kl 11.30 vil seminaret gi innspill til Nordisk Råd, som foruten å diskutere tradisjonell forsvarspolitik, også vil utvikle fredsstrategier.

Kontaktpersoner for de åpne seminarene:
Liss Schanke på liss.schanke@gmail.com og
Penny Heymans på pheymans46@gmail.com.

Bill Gates og kjernekraft

Anmeldt av Eva Fidjestøl

Bill Gates:
*Hvordan unngå en miljøkatastrofe?
Teknologien vi har, og gjennombruddene vi trenger.*
Gyldendal 2021 (264 s)

Bill Gates' bok om klima kom ut våren 2021 og blei omsett til norsk kort tid

etter. Målet vi må ha, skriv han, er å redusere omkring 51 milliardar tonn med drivhusgass verda tilfører atmosfæren kvart år til null før 2050. At det ikkje er nok å redusere klimagassutsleppa til null, men at også vi må klare å trekke CO2 ut frå atmosfære, blir ikkje nemnt med eit ord.

Karbonfangst og lagring blir nemnt eit par gonger, men ikkje sett inn i nokon samanheng. Men, hevdar han, unge menneske i dag har ambisjonar og konkrete mål for å løyse problema. No treng vi ein konkret plan for å oppnå

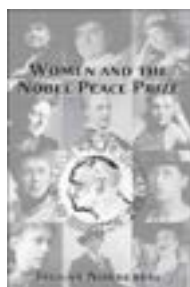
måla. Han foreslår løysingar for alle dei fem aktivitetane som utsleppa kjem frå: produksjon, elektrisitet, jordbruk, transport og oppvarming/avkjøling.

Elektrisiteten må komme frå kjelder som ikkje gir klimagassutslepp, som til dømes kjernekraft, hevdar han. Og kjernefysisk fisjon er den einaste karbonfrie energikjelde som kan levere kraft dag og natt, gjennom

alle årstider nesten kvar som helst på jorda, og som har vist seg å fungere i stor målestokk. Han hevdar dessutan at vi bør for det første bruke karbonfri elektrisitet som er billeg og påliteleg og elektrifisere så bredt som mogeleg.

Les hele anmeldelsen og Eva Fidjestøls kritiske innvendinger på <https://www.ikff.no/bill-gates-og-kjernekraft-bokanmeldelse/>.

Ingunn Norderval: *Nobelkomiteen og kvinnene* – nå på engelsk

Av Mari Holmboe Ruge

IKFF ga ut denne viktige boken i 2015. En oppdatert engelsk utgave, *Women and the Nobel Peace Prize*, er nå gitt ut av Dignity Press i USA. Forlaget presenterer den slik: «Listen over nominerte til Nobels fredspris inneholder noen velkjente, men overraskende navn som Eleanor

Roosevelt, Maria Montessori, Eva Peron og Helen Keller. Alfred Nobel har hatt en kvinne i tankene som første vinner av den prisen han skapte i sitt testamente, men få kvinner har fått prisen. Ingunn Nordervals forskning tar for seg alle kvinner som har vært nominert til fredsprisen fra 1901 til 1960. Mange av dem har vært modige nok til å arbeide for fred under svært vanskelige og mørke tider.»

Nobelkomiteens arkiv er lukket for forskere i 50 år etter

utdelingen. Norderval har supplert den engelske utgaven med korte biografier om alle kvinnelige prisvinnere mellom 1960 og 2020. Den er derfor et verdifullt oppslagsverk for historien både om fredsbevegelsen og kvinnebevegelsen.

Den norske utgaven kan fremdeles bestilles fra IKFFs kontor. Den engelske utgaven kan bestilles fra <https://www.dignitypress.org/dignity-press-books/nobel-prize>.

US dollar 13,95 inkludert frakt og porto.

Ingunn Norderval.
Foto: Arbeiderpartiet

Ny bok om kvinner og FN

Boka Women And The UN

Torild Skard
Foto: NKF

Denne boka presenterer kvinner fra forskjellige deler av verden, som har vært delegater gjennom hele FNs historie, fram til vi fikk Sikkerhetsrådets resolusjon om kvinner, fred og sikkerhet.

Torild Skard har skrevet en innsiktsfull innledning til boka.

For mer informasjon: <https://www.routledge.com/Women-and-the-UN-A-New-History-of-Womens-International-Human-Rights/Adami-Plesch/p/book/9780367478230>

UD kutter i budsjettet for fred

IKFF har ikke faste inntekter utenom medlemskontingenten. Organisasjonen får en årlig driftsstøtte over den offentlige tilskuddsordningen «Familie- og likestillingspolitiske tiltak» og må basere aktivitetene våre for det meste på prosjektfinansiering. Derfor er prosjekter om informasjonsmidler til «Nedrusting, ikke-spredning og kjernefysisk sikkerhet» som går fra Utenriksdepartementet via Norges Fredsråd viktig.

Straks UD lyser ut midlene rundt årsskiftet, sendes søknaden. IKFF har hatt UD-finansierte prosjekter i flere år og vår søknad for 2021-2022 bygget på erfaringene vi har høstet, f.eks fra deltakelse på Arendalsuka i 2019 sammen med Bestemødre for fred, Nordisk-russisk seminar i 2020 sammen med Norges fredslag, en lang rekke lokale arrangementer på Hiroshimadagen og andre merkedager. Vi viderefører nasjonale og lokale aktiviteter som har vært vellykket og justerer dem som har vært mindre vellykket, i tillegg til å søke om nye aktiviteter.

For 2021-2022 søkte IKFF om tilskudd til 14 ulike aktiviteter, tilsammen 147 000 kr. Vi var forberedt på at vi ikke ville få hele søknaden innvilget, men det kom som et

sjokk da tildelingen ble avgjort – til St Hans (!) - at den var kuttet med totredjedeler.

De 52 000 kr vi fikk er øremerket aktiviteter som markering av Hiroshimadagen og merkedager mot krig, og andre informasjonstiltak som møter og utstillinger i lokalavdelingene kan gå som planlagt høsten 2021.

Andre aktiviteter, som høstens nordisk-russiske seminar og informasjonskampanjen «Nei til atomubåter i norske fjorder» som IKFF Bergen har jobbet med i flere år, ble avslått med begrunnelser som at «tiltaket lå utenfor støtteordningen eller ikke var å anse som relevant». Det nordisk-russiske seminaret går allikevel som planlagt i november med støtte fra Bestemødre for Fred, Stiftelsen Fritt Ord, Fredsstiftelsen og en betydelig økt egenfinansiering fra IKFF.

Inntrykket som sitter igjen, er at avslaget er politisk begrunnet. Vi ser fram til en ny regjering som legger en annen innretning på informasjonsmidlene.

Elisabeth Koren

MEDLEMSKONTINGENTEN FOR 2021

Vi minner om kontingenten for 2021. Kontingenten per år er på 500 kroner eller 300 kroner.

Vi setter stor pris på pengegaver. Gaver over 500 kroner kan trekkes fra skatten.

Husk å oppgi hvilket år kontingenten gjelder for, og hva innbetalingen gjelder – kontingent eller gave.

Pengene gir mulighet for aktivitet og synliggjøring av IKFF.

Kontonummeret er WILPF Norge 1254 62 53048.

BLI MEDLEM AV IKFF

Ønsker du å bli medlem, send oss ditt navn, postadresse og epostadresse på epost ikff@ikff.no eller per brev til Marjorstuveien 39, 0367 Oslo.

Redaksjon for dette nummeret er:

Yennie Bredin, Ellen Elster, Elin Fossen, Audgunn Oltedal, Gro Standnes

IKFF-avdeling Sandnes har bidratt med mesteparten av stoffet. Redaksjonskomite har vært Gro Eriksen, Ingegerd Austebø og Tale Marie Simonsen.

Lay-out: Stine Marie Vørner
Korrektur: Mari Holmbøe Ruge og Gro Standnes.

Lokalavdelinger og kontakter:

Bergen/Hordaland: Aase Møller-Hansen, epost: aasemh04@yahoo.com

Innlandet: Kari Nes, epost: kar-nes@online.no

Sandnes: Ingegerd Austbø, epost: ingegera@online.no

Stavanger: Hilde Solberg, epost: solberghilde@outlook.com

Oslo/Viken: Elisabeth Koren, epost: e-koren@online.no